

นิยาย

รัก
15
สุข
สุขใจ

Dream
Maker
Writer

อุษากนิษฐ์

เทพบุ๊คส์

1

ฟ้าหลังฝนที่เมืองไทย

แสงแดดยามเช้าจับที่ปลายฟ้า แสงแรกแห่งอรุณรุ่งฉายขึ้นมา
พร้อมๆ กับเสียงร้องไห้จ้าของหนูน้อยวัยสามเดือนเศษ ในคฤหาสน์
'เทียมวิจิตรานนท์' ดุจะคึกคักและครึกครื้นทุกวัน เนื่องจากนับวัน
ขวัญใจมหาชนก็ยิ่งทวีความน่ารักน่าชังขึ้นเรื่อยๆ

“โอ้ๆ ลูกจำ พ่ออยู่นี่แล้วลูก มาๆ เตียวพ่ออุ้มนะคะ” ศฤงคาร
บอกเสียงอ่อนเสียงหวาน

คุณพ่อมือใหม่วัยสามสิบหกตรงเข้าไปอุ้มร่างอ้วนท้วนสมบูรณ์
ขึ้นมาจากเตียงเด็กอย่างชำนาญและคล่องแคล่ว ระยะเวลาแค่ไม่กี่เดือน
ศฤงคารสามารถเลี้ยงลูกได้ไม่ต่างกับเพชรลดตาผู้เป็นมารดาของเด็กน้อย
เลย

“ลูกเป็นอะไรคะ คุณสิงห์” เพชรลดตาเดินออกมาจากห้องน้ำ
หลังจากเธออาบน้ำเสร็จพอดี

“จึ้นะครับ แต่คุณไปแต่งตัวเถอะ เตียวผมเปลี่ยนผ้าอ้อมเอง”
ชายหนุ่มบอกพลาจวางร่างเล็กๆ ลงบนเตียงนอนของตนเองอย่างเบามือ
“ไหวแน่นะคะ” ภรรยาถามอีกครั้ง

“ครับ แหม! ทำยากกว่าครั้งนี้เป็นครั้งแรกซะเมื่อไหร่ล่ะครับเพชร
ผมก็เปลี่ยนผ้าอ้อมให้ลูกออกบ่อยไป”

“ค่ะ คุณเก่ง” เพชรลดตาเอ่ยชมพร้อมยิ้มกว้าง

ทั้งเพชรลดาและศฤงคารยืนยันว่าจะเลี้ยงลูกกันเองมากกว่า การจ้างพี่เลี้ยง แต่ก็มีแม่บ้านกับคนในครอบครัวช่วยเหลืออยู่แล้ว โดยเฉพาะคุณหญิงพิมพ์ผกา ซึ่งเป็นย่าของเด็กน้อยผู้แสนโชคดีที่เกิด มาบนกองเงินกองทองของตระกูลใหญ่ที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์

“คุณออกไปทำงานเลยก็ได้ นะครับเพชร วันนี้ผมจะเลี้ยงลูกเอง”

“คุณไม่ไปบริษัทหรือคะ สงสารคุณเหลือคะ ช่วงนี้ทำงานดีทุกวัน เลย กว่าจะกลับเข้าบ้านก็ตึกตื่นตลอด”

“ไม่ดีกว่าครับ ช่วงนี้ให้นายเลื้อเขาดูแลไปก่อน ตอนนีเขาก็ได้เป็น ประธานใหญ่แล้วนี่ครับ ให้แสดงฝีมือหน่อย ส่วนผมขออยู่บ้านเลี้ยง น้องจำดีกว่า เนอะลูกเนอะ มีความสุขกว่ากันเยอะเลย” ศฤงคารหันไป พูดกับลูกสาวที่ยังไม่รู้ความ

อรรณวินได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าสัวนำชัยผู้เป็นบิดาให้ดำรง ตำแหน่งสูงสุดของ ‘เทียมวิจิตรานนท์พร็อพเพอร์ตี้’ เนื่องจากเหตุผล บางอย่างของเจ้าสัวเอง แต่ศฤงคารก็เห็นดีเห็นงามด้วย เพราะเขามั่นใจ ว่าน้องชายต่างมารดาตัดสินใจได้ดีกว่า เด็ดขาดกว่าเขามาก

“ถ้าอย่างนั้นเพชรออกไปทำงานเลยนะคะ” เพชรลดาบอกเมื่อเธอ แต่งตัวเรียบร้อยแล้ว

“ครับ ไปเถอะ คนรถคงรออยู่แล้วมั้งครับ” ศฤงคารตอบพลาง เล่นกับลูกไปด้วย

“เจอกันตอนเย็นคะ คุณพ่อมือโปร” เพชรลดาเดินไปหอมแก้ม สามีเบาๆ ก่อนจะผละไปหอมท้าวลูกสาวด้วยความรักใคร่เอ็นดู

ศฤงคารเลยฉวยโอกาสในจังหวะที่ภรรยาก้มลงไปหาลูกสาว ก้ม หน้าหล่อเหลาลงไปหาแก้มนวลของดอกเตอร์เพชรลดาผู้เป็นภรรยาบ้าง

“เนอะ! แอบฉวยโอกาสตลอดเลยนะคะ คุณพ่อน้องจำเนี่ย” เพชรลดาพูดกับลูก

คนเป็นพ่อได้แต่หัวเราะชอบใจ “ผมไม่อยากขาดทุน”

“ค่ะ ได้ทำไรต์ตลอดเลยแหละ คุณนะ ไม่ต่อปากต่อคำด้วยแล้วค่ะ สายแล้ว...เพชรไปทำงานก่อนนะคะ แล้วตอนเย็นจะรีบกลับบ้านค่ะ” เพชรลดาบอกอีกครั้ง ก่อนจะเดินออกจากห้องใหญ่ไป ปล่อยให้สองพ่อลูก นอนร้องเพลงกล่อมกันอย่างมีความสุข

ศฤงคารกลายเป็นคนติดบ้าน ติดครอบครัวมากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า หลังจากเขาผ่านพ้นเรื่องราวๆ มาได้เกือบหนึ่งปีเต็ม ซึ่งเป็นปัญหาที่ทำให้เขาเกือบบ้านแตก...แต่เมื่อทุกอย่างกลับมาเป็นปกติดังเดิม คุณพ่อมือใหม่คนนี้เลยยิ่งรักครอบครัวมากขึ้นกว่าเดิมเป็นทวีคูณ

ภรรยาที่เขาแสนรักออกไปทำงานที่กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ตามปกติ หลังจากเธอลาคลอดครบกำหนดสามเดือนเต็ม ศฤงคารเลยอยากใช้เวลาอยู่กับลูกสาวของเขาให้มากที่สุด หลังจากช่วยเพชรลดาเลี้ยงลูกอยู่พักใหญ่ เขาก็พบว่าการได้อยู่กับลูกสาว คือความสุขที่ยิ่งใหญ่ของการเป็นพ่อคนจริงๆ

‘น้องจ๋า’ หรือเด็กหญิงจิรัฐกาล ซึ่งแปลความหมายของชื่อได้ว่า ‘ผู้ที่มีแต่ความมั่นคงตลอดเวลา’ ลูกน้อยของเขาหลับไปอีกครั้ง ผู้เป็นบิดาเลยให้แม่บ้านมาอยู่เป็นเพื่อนลูก ส่วนตนเองไปทำธุระส่วนตัวอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นอาบน้ำ แต่งตัว หรือรับประทานอาหารเช้า ศฤงคารก็จะรีบทำให้เสร็จๆ เพื่อจะได้กลับมาดูแลลูกต่อ

“อ้าว! พี่สิงห์ ลงมาทานข้าวหรือครับ” อรรถนิน น้องชายต่างมารดาของศฤงคารกำลังนั่งจิบกาแฟและอ่านหนังสือพิมพ์ไปด้วย

“อืม...นายยังไม่ออกไปอีกหรอ”

“วันนี้จะเลยไปไซด์งานทีเดียวครับ ว่าจะไปลักเก้าอี้ พี่สิงห์จะรับอะไรดี” หนุ่มลูกครึ่งเอ่ยถามพี่ชาย

“ขอข้าวต้มแล้วกัน” ศฤงคารหันไปบอกแม่บ้านที่ยืนอยู่ไม่ไกล นางรับคำสั่งๆ แล้วไปจัดการตามที่เจ้านายต้องการ

“น้องจำหลับหรือครับ” อรรฆนินถามขึ้น

“ใช่ เพิ่งหลับไป พี่ก็เลยต้องรีบลงมาหาอะไรใส่ท้องก่อน ตื่นมาจะได้ป้อนนมให้เขา” คนเป็นพ่อตอบอย่างมีความสุข

“ดูพี่มีความสุขมากเลยนะครับ”

“มีความสุขสิ ไม่เชื่อนายลองมีลูกดูนะ รับรองว่าจะลืมงานไปเลยทีเดียว เออ! แล้วนี่ติดต่อน้องฟ้าได้หรือยังล่ะ” ศฤงคารเพ็งนึกได้ว่าเพียงฟ้าขาดการติดต่อกับทุกคนประมาณสองเดือนเศษแล้ว

“ยังเลยครับ โทร. ไปหาคุณน้าเพียงใจก็ไม่ได้คำตอบอะไรเลย ส่งเมลไปก็ไม่ตอบ เบอร์เดิมาก็ยกเลิกไปแล้ว ไม่รู้จะไปเรียนอะไรกันนักกันหนา”

“ไม่ลองตามไปอเมริกาอีกรอบล่ะ”

“กำลังคิดอยู่ครับ เดือนหน้าอาจจะบินตามไปดูอีกรอบ ช่วงนี้เลยต้องเคลียร์งานหนักหน่อย” อรรฆนินตอบคนตรงหน้า แต่ใจเขาก็กลับลอยไปไกลถึงอีกซีกโลก

อรรฆนินเคยไปหาเพียงฟ้าที่บ้านของเพียงใจมาครั้งหนึ่งแล้ว เมื่อเธอเดินทางไปอยู่ที่นี่ เพราะต้องการหลบไปรักษาแผลใจหลังจากแท้งลูกได้เพียงหนึ่งเดือน แต่กลับโดนจิตแพทย์สาวต่อว่า หว่าเขาไม่รักษาคำพูดที่ตกลงกันไว้ว่าจะไม่เจอกันหนึ่งปี แต่การไปคราวนี้จะไม่ผิดคำสัญญา

จู่ๆ อรรฆนินก็ไม่ทราบจะทำไมเพียงฟ้าถึงขาดการติดต่อกับทุกคนที่เมืองไทยไปเลย ไม่ติดต่อแม้กระทั่งเพชรลดา พี่สาวที่เธอรักมาก

จากการสอบถามผู้เป็นมารดาของหญิงสาว ทุกคนก็ได้ทราบแล้วว่าเพียงฟ้าย้ายออกไปอยู่ข้างนอกแล้ว เนื่องจากต้องเรียนหนัก และอยากมีความเป็นส่วนตัวมากกว่าจะต้องอยู่กับครอบครัวใหม่ของเพียงใจ แต่จิตแพทย์สาวจะรู้หรือไม่ว่า ตนเองทำให้ใครอีกหลายคนในเมืองไทยเป็นห่วงเธอมากขึ้น และคนที่ดูจะกังวลมากที่สุดก็คืออรรฆนิน

“ตามไปรับกลับมาก็ดีเหมือนกันนะเลื้อ หนึ่งปีน้องฟ้าคงดีขึ้นมากแล้วละ ตอนน้องจำคลอดยังส่งของขวัญมาให้ตั้งเยอะแยะ พุดแล้วก็คิดถึงเหมือนกันนะ” ศฤงคารพลอยทำตาเศร้าตามน้องชายไปอีกคน

“ครับ ผมก็อยากให้ฟ้ากลับมาอยู่ที่นี่เหมือนเดิม” อรรฆนินตอบ
 ตอนนี้น้ำบ้านอีกหลังที่อยู่ในรั้วคฤหาสน์แห่งนี้ ซึ่งเคยเป็นบ้านที่เพียงฟ้าอาศัยอยู่ อรรฆนินเข้าไปอาศัยแทนเพื่อไม่ให้บ้านดูโหลทรมหากปล่อยทิ้งไว้นานๆ

“เฮ้อ! พี่นี่แย่จริงๆ เลยนะเลื้อ ถ้าไม่เกิดเรื่องบงกชขึ้น ป่านนี้เมียนายก็คงคลอດลูกแล้วเหมือนกัน” ศฤงคารโทษตัวเองอยู่บ่อยๆ ว่าเป็นต้นเหตุของเรื่องร้ายที่ผ่านมา

ถ้าไม่เป็นเพราะเขาเผลอใจไปกับความใสซื่อจอมปลอมของผู้ช่วยเหลือฯ ในตอนนั้น อรรฆนินกับเพียงฟ้าก็คงไม่ลงเอยอย่างทุกวันนี้ และคฤหาสน์หลังนี้ก็คงจะมีเด็กเล็กๆ ถึงสองคนไปแล้ว

“ช่างมันเถอะครับ เรื่องมันผ่านมานานแล้ว” อรรฆนินตอบ ทั้งที่ในใจเขาก็ยังเจ็บไม่รู้หาย

ยิ่งครั้งสุดท้ายที่เขาได้เจอเพียงฟ้าด้วยแล้ว จิตแพทย์สาวยิ่งตอกย้ำความเจ็บปวดให้เขาได้รับรู้อีกระลอกด้วยการตะโกนใส่หน้าว่าเธอ ‘เกลียดเขา’ มากขนาดไหน

แววตากับสีหน้าของเพียงฟ้าในวันที่อรรฆนินโผล่ไปหาโดยไม่ได้บอกกล่าวล่วงหน้ายังติดอยู่ในจักขุประสาทของชายหนุ่มผู้นี้ ราวกับมันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อตอนเช้าของวันนี้เสียด้วยซ้ำ

‘ฟ้า ผมมาเยี่ยมครับ’ คนที่เพิ่งเดินทางไปถึงบ้านหลังใหญ่ในรัฐพลริดาเอยด้วยความดีใจ เมื่อไปถึงแล้วปรากฏว่าเพียงฟ้าอยู่บ้านพอดี

‘คุณเลื้อ’ เพียงฟ้าอุทานราวโดนผีหลอกกลางวัน

จากนั้นคำต่อว่าต่างๆ นานาก็พรั่งพรูออกมาจากปากเธอ จนอรรฆนินตัดสินใจถอยกลับแทบไม่ทันเลยทีเดียวนะ

แต่สิ่งที่อรรณินไม่อาจลืมเลือนได้เลยก็คือประโยคที่ว่า

‘ฉันเกลียดคุณ ได้ยินมั้ยอรรณิน ว่าฉันเกลียดคุณ ในโลกเนาะๆ โใบนี้ไม่มีใครที่ฉันจะเกลียดและขยะแขยงได้เท่าคุณอีกแล้ว เพราะอะไร รู้ไหม เพราะคุณพรากทุกอย่างที่ฉันรักและหวงแหนไป!’ คนพูดพูดด้วย อารมณ์เกรี้ยวกราดทั้งที่น้ำตาไหลอาบแก้ม

ต่างกับอีกคนที่ยังคงสงบสติอารมณ์ได้...แม้จะตกใจเล็กน้อยเมื่อ เพียงฟ้าไม่ต้อนรับเขาอย่างที่เคยคาดหวังไว้

‘แต่ผมรักคุณนะฟ้า ในโลกใบนี้แม้ฉันจะไม่สวยงามในความคิด ของคุณ แต่มันสวยงามเสมอเมื่อผมรู้ว่ายังมีคุณอยู่ คุณเป็นเพียง คนเดียวที่จะเต็มเติมให้ชีวิตผมสมบูรณ์ได้อีกครั้ง’ อรรณินตอบ หนักแน่น

‘ไม่มีวันหรอกอรรณิน! ถ้าคุณเดินอยู่ทางซ้าย ฉันจะหนีไปเดิน ทางขวาเอง ถ้าคุณอยู่บนขอบโลกใบนี้ ฉันจะหนีไปอยู่อีกซีกโลกเอง’

‘ผมสาบานได้ ไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ไหน ผมจะไปตามคุณกลับมา คุณ จะต้องกลับมาเป็นเทียมวิจิตรานนท์เต็มตัว’ ชายหนุ่มมั่นใจในสิ่งที่ตนเอง พูดวันนั้นเป็นอันมาก

และเขาก็จะทำอย่างนั้นจริงๆ อีกไม่กี่วันนี้แหละ เขาจะกลับไป หาเธออีกครั้ง...

‘ไม่ต้องมาตามหาฉัน แค่ว่าพูดคุณก็ยังไม่รักสามันเลย คุณรับปาก ฉันว่าเราจะไม่เจอกันหนึ่งปี แล้วนี่คุณโผล่มาทำไม กลับไปซะ ฉัน ไม่อยากเห็นหน้าคุณ กลับไป’ เพียงฟ้าออกปากไล่ตั้งแต่เขายังไม่เข้าไป ในบ้านเลย

‘วันนี้ผมกลับก่อนก็ได้ฟ้า แต่ครบหนึ่งปีตามสัญญาผมจะกลับมา หาคุณ จะมารับคุณกลับเมืองไทย’ นั่นคือประโยคสุดท้ายที่เขาบอกเธอ และอีกไม่กี่วันทุกอย่างจะเป็นไปตามคำสัญญา!

สัญญาที่ทำให้อรรณินอยู่อย่างมีความหวังล้นปรี่เกือบหนึ่งปี แต่

เขาก็เริ่มไม่แน่ใจเหมือนกันว่า เพียงฟ้าจะยังคงรักษาสัญญาเหมือนที่
เขาทำหรือเปล่า เพราะถ้าเธออยากเจอเขาก็ คงไม่หายไปดื้อๆ เช่นนี้
แต่ต่อให้ต้องพลิกโลกทั้งใบ เขาก็จะตามหาเธอให้เจอ!

“ผมออกไปทำงานก่อนนะครับพี่สิงห์” น้องชายบอกหลังจากตกอยู่ใน
ในภวังค์แห่งความหลังพักใหญ่

“ตามสบายเถอะ พี่จะขึ้นไปดูน้องจำเหมือนกัน” ศฤงคารตอบเบาๆ
ชายร่างใหญ่ลุกขึ้นแล้วหยิบกระเป๋าเอกสารก่อนจะเดินจากไป
อย่างสง่าผ่าเผย แต่ศฤงคารกลับรับรู้ได้ว่าธรรมนากำลังเก็บซ่อนความ
ทุกข์ไว้ในใจ

เสียงรถแล่นออกจากคฤหาสน์...ศฤงคารลุกขึ้นจากโต๊ะอาหาร
แล้วกลับขึ้นไปบนบ้านเพื่อทำหน้าที่ของพ่อที่ดีต่อ

กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

“คุณแม่สบายดีใช่ไหมคะ” เพชรดาถามมารดาไปตามสาย

“จ๊ะ แม่สบายดี หนูเพชรกับน้องจ๋าละลูก เป็นยังไงบ้าง” เพียงใจ
ถามลูกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“หนูสบายดีค่ะ น้องจ๋าก็สบายดีเหมือนกัน”

“คุณสิงห์ล่ะ เขาโอเคใช่ไหม” นางถามถึงลูกเขย

“ค่ะ คุณสิงห์ก็สบายดีค่ะ กำลังหื่อน้องจ๋ามากๆ เลยค่ะ วันๆ
แทบไม่ทำงานทำการ เอาแต่เลี้ยงลูก หนูเลยแทบไม่ต้องเลี้ยงลูกกันแล้ว”
เพชรดาพูดถึงสามีอย่างมีความสุข

“ดีแล้วละลูก แม่ดีใจที่ครอบครัวหนูเพชรกลับมาสมบูรณ์เสียที”
นางพูดแล้วถอนหายใจเมื่อคิดถึงลูกสาวอีกคนที่ตัดสินใจย้ายออกไปเมื่อ
เดือนก่อน

“แม่คะ แล้วน้องฟ้าละคะ น้องฟ้าหายไปไหน ทำไมเพชรติดต่อน้องไม่ได้เลย” เพชรดาตั้งใจโทร. หามารดาก็เพราะเหตุนี้

“เอ่อ...สงสัยจะยุ่งเรื่องเรียนมั้งจ๊ะ เขาย้ายออกไปเพราะอยากมีเวลาอ่านหนังสือเต็มที” นางฝืนใจโกหก

“แล้วแม่ติดต่อฟ้าได้มั้ยคะ มีเบอร์อื่นให้หนูติดต่อน้องมั้ย” ดอกเตอร์คนเก่งถามอย่างหวังผลในคำตอบที่จะได้กลับมา

“ไม่มีจ๊ะ ไว้ถ้าเขามาที่นี่แม่จะบอกให้นะ”

คำตอบที่ได้รับทำให้เพชรลดาถอนหายใจเบาๆ สุดท้ายเธอก็ต้องตัดสินใจวางสายจากมารดา ก่อนจะหันไปเปิดคอมพิวเตอร์แล้วอ่านจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ตนเองกับน้องสาวเคยติดต่อกันเป็นประจำ

แต่ตอนนี้เพียงฟ้ากลับไม่ตอบข้อความของเธออีกเลย ไม่ว่าจะเป็นช่องทางไหน ดอกเตอร์คนเก่งถึงกับทำหน้าเครียดเมื่อคิดไปว่าจะเกิดเหตุร้ายกับเพียงฟ้าหรือเปล่า

เพชรลดาทำงานอย่างไม่มีความสุขเท่าที่ควร แต่เธอก็ฝืนทำงานจนจบวัน แล้วรีบเดินทางกลับภูมิลำเนาด้วยความคิดถึงลูกสาวตัวน้อย

ศฤงคารอุ้มลูกน้อยไปยื่นรอกมรยาอยู่หน้าประตูห้องรับแขกกว้าง

เมื่อเพชรลดาเดินทางมาถึงเธอก็รีบเดินเข้ามาอุ้มแม่หนูน้อยแก้มใสก่อนเป็นอันดับแรก

“ลูกจ๋าของแม่ ดื่อกับคุณพ่อหรือเปล่าคะ” เพชรลดาเอ่ยถาม

“ไม่ดื่อกเลยครับ เลี้ยงง่ายมาก” ศฤงคารรีบตอบพลางส่งร่างของลูกสาวให้ผู้เป็นมารดาได้ชื่นชม

“มาหาคุณแม่ นะคะคนดี ให้คุณพ่อเขาได้พักบ้าง” เมื่อรับลูกมาสู้อ้อมอกแล้วเธอก็หอมแก้มลูกสาวเต็มแรงด้วยความคิดถึงหลังต้องจากกันทั้งวัน

“ผมว่าเพชรนั้นแหละครับ เข้าบ้านไปพักก่อนมั้ย ทำงานกลับมาเหนื่อยๆ” ศฤงคารบอกมรยาด้วยน้ำเสียงห่วงใย

ทั้งคู่ไม่ได้สังเกตว่ามีรถอีกคันแล่นเข้ามาจอดในลานจอดรถของ

คฤหาสน์ และเจ้าของรถก็แอบมองภาพครอบครัวแสนอบอุ่นของพี่ชาย ด้วยสีหน้าที่บ่งบอกว่าเขาก็กำลังโหยหาครอบครัวที่อบอุ่นอย่างนี้บ้าง

‘ฟ้า คุณอยู่ที่ไหนครับ จะรู้บ้างมั้ยว่าผมคิดถึงคุณขนาดไหน’ อรรณนินเอย่ถามคนไกลในใจ ก่อนจะตัดใจเดินหนีจากภาพเบื้องหน้า ไปหลบซ่อนตัวเงียบๆ เพียงลำพังในบ้านอีกหลัง

ชายร่างใหญ่หลุดจากโซฟาตัวยาวหลังจากนอนคิดอะไรเรื่อยเปื่อยพักใหญ่ จากนั้นเขาก็เดินไปเปิดลิ้นชักใส่ของแล้วหยิบของบางอย่างออกมา

กำไลข้อมือกับกำไลข้อเท้าเด็ก!

อรรณนินซื้อมาเมื่อสองเดือนที่แล้ว...หลังจากคำนวณดูแล้วว่า ถ้าลูกเขายังมีชีวิตอยู่ สายเลือดของเขาน่าจะสืบทอดขึ้นมาดูโลกในช่วงเวลานี้

กระปรวนลูกเล็กๆ ส่งเสียงเบาๆ เมื่อเขาขยับกำไล แต่หัวใจของชายหนุ่มกลับเต้นตึกตักผิดจังหวะขึ้นมากะทันหันเมื่อคิดว่า หากลูกเขายังมีชีวิตอยู่จะเป็นเด็กผู้หญิงหรือเด็กผู้ชายกันนะ

‘บ้าน่าเสีย ลูกเขาไปสบายนานแล้ว อย่าเพิ่งไปหน่อยเลย’ ชายหนุ่มตึงตัวเอง

อรรณนินนั่งถือกำไลแล้วมองเหม่อออกไปนอกบ้าน ซึ่งซ้ำตัวเก่าที่เพียงฟ้าเคยนั่งเล่นยังคงผูกอยู่ดังเดิม เพียงแต่ขาดร่างระหงที่เคยนั่งแกว่งไกวอยู่บนนั้นเสียแล้ว

เปียโนหลังใหญ่ก็ยังคงวางอยู่ที่เก่าในห้องเดิม ขาดเพียงคนที่คอยบรรเลงมันให้เกิดบทเพลงไพเราะก็เท่านั้น...

ทุกอย่างที่เคยเป็นของเพียงฟ้า อรรณนินไม่จำเป็นต้องให้บุบสลาย แต่เขากลับเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี เพื่อรอวันที่เจ้าของตัวจริงจะกลับมาในเร็ววัน

“ฟ้า คุณไม่คิดถึงบ้านหลังนี้บ้างเลยเหรอ” อรรณนินพิมพ์กลับ

กับลูกไล่กำไลเล่นอย่างทะนุถนอม “คุณไม่คิดถึงผมบ้างเลยหรือฟ้า”
เพียงฟ้าอาจไม่คิดถึงอรรณิน แต่ชายหนุ่มคนนี้ก็กลับคิดถึงอีกฝ่าย
แทบขาดใจ...

“รอผมนะฟ้า เดือนหน้าผมจะบินไปหาคุณเองครับ” อรรณินลุก
เดินไปหยุดยืนหน้าเปียโน ซึ่งเพียงฟ้าเคยนั่งเล่นเป็นประจำเมื่อเธออยู่ที่
บ้านหลังนี้

มือใหญ่วางกำไลลงบนเปียโนอย่างแผ่วเบา จากนั้นเขาก็นั่งลงบน
เก้าอี้ที่เพียงฟ้าเคยนั่ง นิ้วที่ไม่ค่อยจะเหมาะกับการบรรเลงเพลงรักค่อยๆ
ไล่ตามโน้ตไปเรื่อยๆ แต่ก็ไม่ได้จังหวะ

พักใหญ่อรรณินก็หยุด เมื่อรู้ว่าเขาไม่เหมาะกับเครื่องดนตรีชิ้น
นี้เลย...แต่คนที่เหมาะสมและคู่ควรกับเครื่องดนตรีชิ้นนี้กลับไร้แม่เงา
ของเธอ

ชายร่างใหญ่นั่งเหม่อมองกำไลที่วางอยู่บนเปียโนเนิ่นนาน...เขา
เหม่อจนไม่รู้แม้กระทั่งว่ามีคนเดินเข้ามาหยุดยืนด้านหลังครู่ใหญ่แล้ว

“เลื้อ” เจ้าสัวนำชัยผู้เป็นบิดาเอ่ยเรียกลูกชายคนเล็ก

“อ้าว! คุณพ่อ มาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ” อรรณินสะดุ้ง หันไปมอง
ต้นเสียง

“ก็นานพอจะเห็นว่าลูกกำลังใจลอยนั่นแหละ”

“อืม...ผมใจลอยขนาดนั้นเลยหรือครับ” เจ้าตัวยิ้มแห้งๆ

ชายสูงวัยเดินไปหยุดใกล้ลูกชายแล้วตบไหล่เขาหนักๆ สองครั้ง
ราวต้องการให้กำลังใจ “จะครบปีแล้วนี่ คราวนี้หนูฟ้าคงปฏิเสธที่จะเจอ
ลูกไม่ได้แล้วละ”

“ครับ ผมก็คิดว่าอย่างนั้น ถ้า...”

“ถ้าอะไรหรือ” เจ้าสัวเลิกคิ้วด้วยความสงสัย

“ถ้าตอนนี้ฟ้าไม่เจียบบหายไป...ถามคุณน้ำเพียงใจก็แทบไม่ได้
คำตอบอะไรเลย คุณพ่อว่ามันแปลกมั๊ยครับ ที่जूๆ ฟ้าก็ขาดการติดต่อ

ไป แล้วจะเป็นไปได้หรือครับที่คนเป็นแม่จะไม่ทราบอะไรเลย” อรรณินเอ่ยราวต้องการปรึกษา

“อืม...พ่อว่าฟังแล้วมันก็แปลกๆ อยู่แหละสิ” เจ้าสัวครุ่นคิดก่อนตัดสินใจตอบ

“เป็นไปได้อะไรครับว่าน้ำเพียงใจอาจมีอะไรปิดบังผมอยู่”

“พ่อก็ไม่แน่ใจนะสิสิ มันอาจเป็นไปได้อะไรและเป็นไปไม่ได้ แล้วที่เลือกคิดว่าเขากำลังปิดบังเราอยู่ เขาจะปิดบังเรื่องอะไรหรือลูก”

“ผมก็ไม่ทราบหรอกครับ แต่ที่แน่ๆ ผมมั่นใจว่าน้ำเพียงใจต้องทราบว่ามีพ่ออยู่ที่ไหน” อรรณินคิดอย่างททาร์ซึ่งเป็นอาชีพเดิมของตน

“แล้วเลื้อจะทำยังไงต่อล่ะลูก”

“ผมว่าจะลองไปอเมริกาโดยไม่บอกให้ใครทราบครับ แต่ก็คงต้องรอให้ครบกำหนดตามสัญญา ก่อน ผมไม่อยากให้พ่อกล่าวหาว่าเป็นคนไม่รักษาคำพูดอีก”

“ก็ดีนะ จะเอาอย่างไรจะทำอะไรก็บอกพ่อบ้างแล้วกันนะลูก”

“ครับ คุณพ่อ” ชายหนุ่มรับคำเต็มเสียง

จากนั้นทั้งคู่ก็เดินทางไปสมทบกับศฤงคารและเพชรลดาที่คฤหาสน์เพื่อรับประทานอาหารมื้อเย็นร่วมกัน เจ้าสัวมีความสุขกับการชื่นชมหลานสาวไม่น้อย แต่ก็แอบหวังว่าจะมีหลานชายมากกว่า

ภาพศฤงคารหยอกล้อกับลูกสาวโดยมีเพชรลดาอยู่เคียงข้าง ยิ่งทำให้อรรณินคิดถึงเพียงฟ้าเป็นทวีคูณ เขาได้แต่หวังว่าสักวันสิ่งที่เขาใฝ่ฝันคงจะเป็นจริงสมใจ

“คุณเลื้อจะลองอุ้มน้องจำดุมัยคะ” เพชรลดาเอ่ยถามเมื่อเห็นน้องสามมีน้องจ้องอยู่นานแล้ว

“ผมกลัวจะทำหลานหลุดมือมากกว่าครับ”

“ไม่หรอกเลื้อ ลองดูมัย น้องจำก็ไม่ได้กลัวนายด้วย ลองดูสิ”

ศฤงคารบอกพลางส่งลูกสาวตัวอ้วนกลมให้น้องชาย

“น้องจำครับ ไปหาอาเลือนะครับคนเก่ง” คุณพ่อคนเก่งบอก ลูกสาวที่สวมชุดสีชมพูหวานแหวว

อรรณนีนรับร่างอ้วนกลมที่มีผิวขาวอมชมพูมาอุ้มแนบอกอย่าง กล้าๆ กลัวๆ ด้วยเป็นห่วงว่าหลานจะร้องไห้เมื่อเปลี่ยนมือคนอุ้ม ทว่า เด็กน้อยแก้มยุ้ยก็ไม่แสดงอาการกลัวอรรณนินแต่อย่างใด

“เห็นมั๊ย น้องจำไม่ร้องเลย ต่อไปเราจะมีคนช่วยเลี้ยงลูกอีกคน แล้วละเพชร” ศฤงคารหัวเราะอย่างชอบใจ

แต่ศฤงคารจะรู้บ้างไหมว่าการได้อุ้มเด็กน้อยกลับทำให้อรรณนิน แทบน้ำตาร่วง เพราะคิดถึงสายเลือดของตนที่จากไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ

อรรณนีนอุ้มหลานสาวอยู่พักใหญ่จึงส่งคืนให้ผู้เป็นพ่อของเด็ก จากนั้นเขาก็ขอตัวกลับบ้านโดยให้เหตุผลว่าอยากพักผ่อนและเตรียมไป ทำงานในวันต่อไป

ทั้งที่ในความเป็นจริงหลังจากกลับมาที่บ้านของเพียงฟ้า อรรณนิน ก็ไม่สามารถข่มตาให้หลับลงได้เลย เนื่องจากภาพความน่ารักของจิรัชกาล ยังคงวนเวียนอยู่ในหัว ยิ่งทำให้เขาคิดถึงลูกที่จากไปมากยิ่งขึ้น

‘ทำไมเราต้องโชคร้ายขนาดนี้ด้วยนะ’ อรรณนินนอนเอามือก่าย หน้าผากพลางคิด

แล้วภาพความทรงจำในวันวานก็หวนคืนมาอีกระลอก...ตอนนั้น เรื่องราวระหว่างเขากับเพียงฟ้ากำลังดำเนินไปได้สวย และมีแผนจะ หมั้นหมายกันเสียด้วยซ้ำ ถ้าไม่เกิดเรื่องศฤงคารขึ้นมา ป่านนี้เขาก็คงได้ แต่งงานกับเธอแล้ว

‘ช่างมันเหอะเลื้อ เรื่องมันเกิดขึ้นแล้ว อะไรที่ผ่านมาแล้ว เราก็ย้อน เวลากลับไปแก้ไขไม่ได้อีก’ อรรณนินพยายามปลอบใจตัวเอง

สุดท้ายเขาก็พยายามข่มตาให้หลับ จะได้ไม่ต้องคิดมากและ ฟุ้งซ่านอีก

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าตอนที่อรรณนินตื่นขึ้นมาในเช้าวันใหม่ เขา

จะไม่หวนคิดถึงเรื่องเดิม เพราะทันทีที่ดวงตาเปิดขึ้นในอรุณรุ่ง เขาก็คิดถึงเรื่องเดิมๆ อีกอยู่ดี...

ชายร่างใหญ่นอนซุกอยู่ใต้ผ้าห่มหนา ไม่ยอมขยับกายแม้ว่าเขาจะรู้สึกตัวนานแล้ว ใบหน้าหล่อเหลาหันมองข้างกายแล้วพบกับความว่างเปล่าบนเตียงกว้าง...กว้างเกินจะนอนคนเดียว

หมอนอีกใบวางอยู่ที่เดิม...ราวกับมันกำลังรอคอยให้ใครบางคนกลับมาใช้

“เมื่อไหร่ผมถึงจะมีคุณมานอนอยู่ตรงนี้นะฟ้า” อรรณินพิมพ์
เขาเข้ามาใช้ห้องนอนของเพียงฟ้า และยังคงเก็บรักษาหมอนใบเดิมที่เธอเคยหนุนเอาไว้ รอวันที่เจ้าของเดิมจะกลับมา

อรรณินนอนตะแคงก่อนจะค่อยๆ ค่ำหมอนข้างใบหอมมากอดแนบอก จินตนาการว่านี่คือหญิงคนรัก จมูกโด่งฝังลงสุดดมกลิ่นหอมของหมอนข้างสีหวานสดใสที่อรรณินรู้สึกว่ายังมีกลิ่นกายของเพียงฟ้าติดอยู่

“ฟ้า ผมรักคุณนะ ไม่ว่าตอนนี้คุณจะอยู่ที่ไหน ผมอยากให้คุณได้ยินว่าผมรักคุณ” อรรณินพูดกับอากาศรอบกาย เพื่อว่ามันจะพัดพาเอาคำรักของเขาไปบอกใครบางคนที่อยู่แดนไกล

และหากสายลมสามารถทำอย่างนั้นได้จริงๆ เพียงฟ้าก็คงได้ยินคำบอกรักจากอรรณินในทุกเช้าและก่อนนอน ชายหนุ่มจะกระซิบบอกรักหมอนข้างใบนี้ทุกคำเช้า ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ไม่ต่างอะไรกับหัวใจรักของเขาที่ยังคงมันแต่เพียงเธอผู้เดียวตลอดกาล

อรรณินปล่อยให้ตัวเองตกอยู่ในห้วงแห่งความเพ้อฝันจนสมควรแก่เวลา เขาจึงตัดใจลุกจากที่นอนแล้วเดินเข้าห้องน้ำเพื่อเตรียมตัวไปใช้ชีวิตในวันใหม่ตามปกติ

งานที่บริษัทยังคงมีให้ต้องสะสมค่อนข้างมาก ประธานบริษัทหมดเวลาไปกับการทำงานหนักตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา แต่เขาก็ทำได้ดีไม่ต่างกับเจ้าสัวนำชัยมาบริหารเองเลยสักนิด และหลายคนกลับมองว่า อรรณินทำได้ดีกว่าผู้เป็นบิดาด้วยซ้ำไป

ตุ๊ตๆ

เสียงโทรศัพท์บนโต๊ะของผู้บริหารหนุ่มดังขึ้น มือแข็งแรงเอื้อมไปหยิบก่อนเขาจะกรอกเสียงหุ้มลงไปด้วยความสุภาพ “สวัสดีครับ”

“เลื้อเธอ นี่แม่นะลูก” คุณหญิงพิมพ์ผกา มารดาแท้ๆ ของศฤงคารนั่นเอง

“ครับ คุณแม่ใหญ่มีอะไรจะให้ผมรับใช้หรือครับ” อรรณินมักจะเรียกคุณหญิงพิมพ์ผกาว่า ‘คุณแม่ใหญ่’ แต่ก็มีบางครั้งที่ชายหนุ่มเรียกแค่ ‘คุณแม่’ เฉยๆ

“อย่าพูดว่ารับใช้เลยลูก เรียกว่าแม่คิดถึงเลื้อจะดีกว่านะ” นางตอบอย่างอารมณ์ดี

“ผมก็คิดถึงคุณแม่ใหญ่ครับ” อรรณินหยอดคำหวานให้คนแก่ชื่นใจบ้าง

“ถ้าคิดถึงจริงๆ เย็นนี้มาทานอาหารเย็นที่บ้านนี้นะจ๊ะ แม่มีคนจะแนะนำให้เลื้อรู้จักด้วย” นางรีบบอก

“คุณแม่ครับ ผม...”

“เลื้อ อย่าปฏิเสธอีกเลยลูก แล้วแม่ก็ไม่อยากให้เลื้อจมอยู่กับอดีตนานๆ นะ เข้าใจไหม เพียงฟ้าเขาก็จากไปตั้งนานแล้ว แม่ว่าเลื้อเปิดใจรับคนอื่นเข้ามาในชีวิตเถอะ อย่ารอคนที่เขาตัดใจจากเราไปแล้วอีกเลย” นางโหม่นน้าว

ตั้งแต่เกิดเรื่องคราวก่อน คุณหญิงพิมพ์ผกาก็มีอคติกับเพียงฟ้าเนื่องจากมีกิริยาที่ไม่ค่อยอ่อนน้อมกับผู้ใหญ่เหมือนเพชรลดา ทำให้นางเริ่มเพินหาคู่หม้ายคนใหม่ให้ลูกชายที่ไม่ได้ออกจากท้องของตนเอง

2

เดินทางข้ามเส้นขอบฟ้า

อรรณนินถอนหายใจเบาๆ เขารู้ดีว่าคุณหญิงพิมพ์ผกาหวังดีมาก แต่บางครั้งความหวังดีนั้นเขาก็รับไว้ไม่ได้จริงๆ และผู้หญิงที่คุณหญิงพิมพ์ผกาอยากให้อรรณนินเปิดใจให้ ชายหนุ่มก็รู้สึกกับเธอแค่เป็นน้องสาว แม้ว่าพิมพ์ผกาจะมีคุณสมบัติของกุลสตรีครบถ้วนก็ตาม พยาบาลสาวผู้นั้นเป็นญาติห่างๆ ของคุณหญิงพิมพ์ผกา ซึ่งพิมพ์ผกาเคยมาคอยดูแลผู้หลักผู้ใหญ่ในตระกูลนี้บ่อยครั้ง อรรณนินเองก็ลงความเห็นว่าเป็นคนดี แต่บางครั้งคนดีกับคนที่รักก็ไม่สามารถเป็นคนเดียวกันได้

“คุณแม่ครับ ผมไม่ขัดเรื่องจะไปรับประทานอาหารเย็นนะครับ แต่...เอ่อ...เรื่องแนะนำคนให้รู้จัก ผมคิดว่ายังไม่พร้อมจริงๆ ครับ” ชายหนุ่มปฏิเสธ

“ทำไมล่ะลูก หนูพลอยออกจะน่ารัก นิสัยก็ดี อ่อนน้อมถ่อมตนมากเลยนะเลื้อ ได้ผู้หญิงแบบนี้ไปเป็นภรรยาแม่ว่าเหมาะกับเลื้อนะ อีกอย่างแม่นิสัยเขาก็เหมือนๆ กับหนูเพชรด้วย” นางพยายามเชียร์เต็มที่

“ครับ ผมทราบว่าคุณพลอยเธอน่ารักและนิสัยดี แต่ผมรักฟ้าครับคุณแม่ นอกเหนือจากฟ้าแล้วผมคงแต่งงานกับใครไม่ได้อีก” อรรณนินบอกด้วยเสียงหนักแน่น แม้จะเป็นการทำร้ายจิตใจผู้อาวุโส แต่ชายหนุ่ม

มองว่าเขาควรทำ

“เฮ้อ...ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจเถอะ แม่เข้าใจว่าเลือกยังลืมหนูฟ้าไม่ได้ ไว้วันไหนเลือลืมหนูฟ้าแล้ว เราค่อยว่ากันอีกทีแล้วกันนะลูกนะ”
คุณหญิงพิมพ์ผกายอมถอยร่นก่อน

นางถอนหายใจเฮือกหลังจากวางสายเรียบร้อยแล้ว เจ้าล้นนำชัยที่นั่งอยู่ไม่ห่างนักอมยิ้มเมื่อเห็นท่าทางของภรรยา

“เจ้าล้น ยิ้มอะไรคะ ฉันเห็นนะ” นางพูดเสียงเข้ม

“ไม่มีอะไร ผมก็แค่อยิ้มไปเรื่อยเปื่อยเท่านั้นเอง”

“ไม่ต้องเลยล่ะ ฉันรู้แหละว่าเจ้าล้นคิดอะไรอยู่ คอยดูเถอะ ลักวันถ้านายเลือกเขาอมตกลงปลงใจกับหนูลอย ฉันจะหัวเราะให้ฟันร่วง” นางบอกพลางเดินหนีทันควัน

“ผมรู้จักลูกชายตัวเองดีนำคุณ รายนั่นเขาเหมือนแม่ เชื่อเถอะว่า ยิ่งไงเขาก็ต้องไปตามหนูลูกกลับมาจนได้”

“ฮึ!” คนแก่ซึ่งอนทำเสียงขึ้นจมูกขณะกำลังจะเดินพ้นประตูใหญ่ อรรถนินเหมือนมารดาของเขาจริงๆ รักมันคงและรักฝังใจ...

ค่านั้นอรรถนินไปที่บ้านบิดาตามคำชวนของคุณหญิงพิมพ์ผกา ทันทีที่เขาอย่างเท้าเข้าไปในคฤหาสน์หลังใหญ่ ก็เห็นหญิงสาวใบหน้าสวย หวาน ตาคม ผิวเนียนลออ แถมท่าทางเรียบร้อยและเป็นมิตรกับทุกคน นั่งอยู่กับคุณหญิงพิมพ์ผกา ก่อนที่เขาจะเดินทางมาถึงแล้ว

“อ้าว! มาถึงแล้วหรือลูก วันนี้เป็นยังไงบ้างจ๊ะ ทำงานเหนื่อยมากมัย” คุณหญิงรับถามตั้งแต่ชายร่างใหญ่ก้าวพ้นประตูเข้ามา

“สวัสดีครับคุณพ่อ คุณแม่” อรรถนินยกมือไหว้ทั้งสองแล้วจึงตอบคำถาม “ก็เหมือนทุกวันครับ”

“สวัสดีค่ะ คุณเลือ” พิมพ์ผกายกมือไหว้ชายหนุ่มอย่างอ่อนน้อม

“สวัสดีครับ คุณพลอย คราวหลังไม่ต้องถึงขนาดยกมือไหว้ผม

ก็ได้ครับ เดี่ยวผมจะอายุสั้นเสียเปล่าๆ” อรรฆนินแทบรับไหวไม่ทัน

“แหม...พ่อเลือกก็ น้องมีมารยาท ยังจะไปว่าเขาอีก” คุณหญิงรีบช่วยคนของตน

อรรฆนินได้แต่ยิ้มแห้งๆ เขานึกแล้วว่าคุณหญิงพิมพ์ผกาจะต้องออกโรงช่วยพิมพ์พลอยแน่นอน พักนี้ดูเหมือนหญิงสาวจะเป็นขวัญใจของนางเสียด้วยสิ

“ตอนนี้ผมเริ่มหิวแล้วละครับ” อรรฆนินรีบเปลี่ยนเรื่อง

“ถ้าอย่างนั้นพลอยจะเข้าไปดูความเรียบร้อยที่โต๊ะอาหารนะคะ คุณป้า” พิมพ์พลอยรีบลุกขึ้นโดยไม่รีรอ

“จ๊ะ หนูพลอย น่ารักจริงๆ เลยเด็กคนนี้ รู้ใจป้าไปซะทุกอย่าง” คุณหญิงเอ่ยชมด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม และปรึมปรึมด้วยความสุขใจที่พิมพ์พลอยเป็นเด็กดีอย่างที่นางต้องการ

พยาบาลสาวร่างบางเดินจากไป คุณหญิงชมเปาะไม่ขาดปาก จนเจ้าสัวแอบหัวเราะเบาๆ เพราะเข้าใจความรู้สึกของลูกชายเป็นอย่างดี

ครูต่อมาพิมพ์พลอยก็เดินกลับมาแจ้งว่าทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ทุกคนจึงไปรวมตัวกันที่โต๊ะอาหาร อรรฆนินรับประทานอาหารเงียบๆ มีเพียงเจ้าสัวกับคุณหญิงพิมพ์ผกาที่ขยันชวนคุยไม่ขาดปาก ส่วนพิมพ์พลอยก็ได้แต่ส่งยิ้มหวานละมุนให้ทุกคน เพราะบุคลิกเธอเป็นคนพูดน้อยและค่อนข้างเก็บตัวอยู่แล้ว

“คุณพ่อคุณแม่ครับ ยังไงผมขอตัวกลับบ้านก่อนดีกว่านะคะครับ พอดียังมีงานที่ต้องเคลียร์อีกนิดหน่อย” อรรฆนินเอ่ยขอตัวเมื่อช่วงเวลาอาหารมือเย็นจบลงได้พักใหญ่

“ตามสบายเถอะ” เจ้าสัวอนุญาต

“เสื่อ ช่วยไปส่งหนูพลอยที่คอนโดฯ น้องเขาเหนื่อยได้มัย น้องไม่ได้เอารถมา” คุณหญิงรีบเอ่ยขึ้นทันทีที่พี่ชายร่างใหญ่ทำท่าจะลุกขึ้น

“อ้าว...เหรือครับ” อรรฆนินตกใจ

“ไม่ต้องก็ได้ค่ะคุณเลื้อ พลอยนั่งแท็กซี่กลับเองได้ค่ะคุณป้า”
พิมพ์พลอยรีบเอ่ยแย้ง

“ไม่ได้ มันมีดคำแล้วลูก ให้พี่เขาไปส่งดีกว่านะ ป้าว่าจะให้คนรถไปส่งก็เกรงใจเขา มันเลยเวลางานมาแล้ว ชมเขาจะได้มีเวลาพักผ่อนบ้าง”
คุณหญิงพิมพ์ผกาให้เหตุผลที่ตนไม่ใช่ลุงชมซึ่งเป็นคนขับรถประจำของที่นี้

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้ครับคุณแม่ ยังไงเชิญคุณพลอยเดินไปรอที่รถก่อนนะคะครับ เดี่ยวผมตามไป”

“เอ่อ...ค่ะ” พิมพ์พลอยอีกอักก่อนจะรับคำ เมื่อเห็นว่าคุณหญิงพิมพ์ผกาหันมาพยักหน้าเป็นเชิงให้เธอตกลงตามที่อรรณนิบอก

“ถ้าอย่างนั้นก็รีบไปเถอะลูก” ทั้งเจ้าสัวและคุณหญิงพิมพ์ผกาบอก แล้วทั้งคู่ก็ส่งหนุ่มสาวแค่นี้ห้องรับแขกหรู ปล่อยให้อรรณนิกับพิมพ์พลอยเดินไปยังลานจอดรถกันสองคน

“คุณพลอยเดินไปรอที่รถก่อนนะคะครับ” อรรณนิบอกเมื่อเดินออกมาถึงหน้าคฤหาสน์

“ได้ค่ะ” พยาบาลสาวรับคำสั่งสั้นๆ แล้วเธอก็เดินไปยังลานจอดรถกว้างที่มียานพาหนะยี่ห้อต่างๆ เรียงรายกันหลายคันสมกับฐานะของเจ้าสัว

ชายร่างใหญ่เดินไปยังเรือนคนรับใช้ แล้วเขาก็เจอลุงชมคนขับรถกำลังนั่งรับลมเย็นอยู่หน้าเรือนพอดิ

“ลุงชมอยู่พอดิเลยครับ” อรรณนิร้องทักด้วยความดีใจ

“อ้าว! คุณเลื้อ เดินมาถึงที่นี่ มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ผมมีเรื่องรบกวนลุงหน่อยได้มั้ยครับ ใจจริงก็ไม่อยากกวนลุงนะคะครับ เพราะเลยเวลางานมาแล้ว”

“ไม่เป็นไรครับ ผมว่างอยู่ คุณเลื้อมีอะไรบอกมาได้เลย”

“ผมอยากให้ลุงไปส่งคุณพลอยที่คอนโดฯ ของเธอหน่อยครับ”

พอดีว่าผมไม่สะดวกจะไปส่ง ครั้นจะให้นั่งแท็กซี่กลับเองก็ดูไม่ค่อยปลอดภัย ยิ่งไงผมรบกวนลุงเรื่องนี้ได้มั๊ย”

“โอ้ว! คุณเลื้อ เรื่องเล็กน้อยแค่นี้เอง ได้ครับ...ได้ รอแปะนะครับ ผมไปหยิบกุญแจรถก่อน” ลุงชมบอกพลาทากลืนกลืนไปทำตามที่เจ้านายสั่ง

“เดี๋ยวครับลุง อย่าเพิ่งไป” อรรฆนินฉวยมืออีกฝ่ายไว้ก่อน

“อะไรครับ”

ชายหนุ่มล้วงกระเป๋าสตางค์ที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงออกมา และหยิบธนบัตรสีเทาสองใบยื่นให้คนขับรถเพื่อเป็นค่าตอบแทนในความมีน้ำใจ

“ไม่ต้องหรอกครับคุณเลื้อ งานแค่นี้เอง”

“ถือเป็นสินน้ำใจนะครับลุง” เจ้านายหนุ่มยัดเงินใส่มืออีกฝ่ายแล้วเอ่ยขอบคุณเบาๆ ก่อนจะเดินกลับไปยังรถของตนเองราวกับหมดภาระแล้ว

อรรฆนินเดินไปถึงลานจอดรถก่อนลุงชม เขายิ้มนิดๆ ให้พิมพ์พลอย เนื่องจากเจ้าตัวส่งยิ้มมาให้ก่อน ครู่ต่อมาคนขับรถก็เดินตามมาหญิงสาวที่ยืนอยู่ก่อนขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

“คุณพลอย เชิญขึ้นรถเลยครับ” อรรฆนินผายมือไปยังรถคันที่จะไปส่งเธอ

“ขอโทษนะคะ ไม่ใช่คันนี้หรอกค่ะ” พิมพ์พลอยยื่นบัตรรถของอรรฆนินอยู่ก่อนแล้ว

“ขอโทษจริงๆ ครับ พอดีผมมีงานต้องรีบกลับไปสะสาง แต่ลุงชมจะไปส่งคุณพลอยด้วยความปลอดภัยครับ ผมรับรอง” อรรฆนินบอก

สาวหน้าหวานถึงกับยิ้มไม่ออก เธอไม่คาดคิดว่าอรรฆนินจะกล้าทำเช่นนี้!

‘ถ้าไม่ไปส่งแล้วรับปากคุณป้าทำไมกัน’ พิมพ์พลอยถามตัวเอง

“คุณพลอยครับ รถพร้อมแล้วครับ” ลุงชมเปิดประตูรถรอหญิงสาว

“ค่ะ” หญิงสาวจำต้องเดินไปขึ้นรถ สีหน้าของเธอเรียบเฉย แม้ว่า

ในใจจะขุ่นเคืองพอสมควร

รถคันใหญ่เคลื่อนตัวออกไป จากนั้นอรรณวินก็ขึ้นรถของตนแล้ว
ขับกลับไปยังคฤหาสน์เทียมวิจิตรานนท์อย่างที่เขาตั้งใจไว้

“อู๊ว๊ว๊ว”

เสียงเด็กทารกที่แผดดังลั่นบ้านชั้นเดียวสีขาวสะอาดตาและเล็ก
กะทัดรัด เหมาะกับการอยู่อาศัยแค่เพียงลำพังเท่านั้น ทำให้ผู้เป็นมารดา
รีบทิ้งตะกร้าผ้าที่เธอกำลังตากเสื้อผ้าของลูกน้อยกับของตนเองอยู่ที่หลัง
บ้านทันทีทันใด และวิ่งเข้าไปด้านในอย่างว่องไว

“แม่มาแล้วลูก โอ้ๆ นิ่งนะครับ แม่อยู่นี่แล้วลูก” เพียงฟ้าอุ้ม
เด็กชายวัยสองเดือนเศษขึ้นมาซับแนบอก

“อ้าว! จี๋หรือหือจ๊ะ” มือที่สัมผัสกับความเปียกชื้นของผ้าอ้อม
ทำให้หญิงสาวรู้แล้วว่าลูกร้องไห้เพราะอะไร

เธอวางลูกน้อยลงแล้วรีบจัดแจงเปลี่ยนผ้าอ้อมผืนใหม่ให้อย่าง
ชำนาญ อย่างไม่ให้ชำนาญได้อย่างไร ในเมื่อต้องเลี้ยงลูกเองตลอดเวลา
แม้จะไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน แต่เมื่อต้องทำเองทุกอย่างเช่นนี้
แค่ไม่กี่วันเพียงฟ้าก็คล่องแล้ว

“หิวมั๊ยครับ ไทเกอร์” เพียงฟ้าถามลูกเหมือนจะชวนคุยไปด้วย

ถ้าไม่คุยกับลูกเธอก็ไม่รู้ว่าจะคุยกับใครเพราะอยู่กันแค่สองคน
แต่ก็มีบางวันที่มารดาแวะมาเยี่ยมเยียนบ้าง นอกจากนั้นก็ได้ยินแค่เสียง
โทรศัพท์

หญิงสาวกระชับลูกชายตัวน้อยเอาไว้ในอ้อมกอด นมอุ่นจาก
อกแม่ถูกป้อนเข้าสู่ปากจิ้มลิ้มให้เจ้าลูกเลือน้อยได้ดูดดื่มอย่างหิวกระหาย

เพียงฟ้าไม่อยากตั้งชื่อเล่นให้ลูกว่า ‘ไทเกอร์’ เธออยากใช้ชื่อ ‘เมฆ’
แต่ผู้เป็นยายกลับเรียกเด็กน้อยด้วยชื่อไทเกอร์ตั้งแต่เขาลืมตาขึ้นมาดู
โลก พอวันเข้าเพียงฟ้าก็เลยต้องเรียกชื่อลูกตามเพียงใจกับสามีไป

ด้วย

ไทเกอร์น้อยอึมนมแล้วก็หลับคาอกเพียงฟ้าเหมือนเช่นเคย หญิงสาวอุ้มลูกพาตบ่าเพื่อให้เธอ จากนั้นก็วางลงในเปลเด็กเพื่อให้นอนต่อ

“หนูโตขึ้นแล้วจะเป็นคนดีใช้มั๊ยเทียมเมฆ” เพียงฟ้าถามลูกเบาๆ ก่อนจะลูบศีรษะสวยได้รูปที่มีเส้นผมบางๆ และสีไม่เข้มนัก ไม่จำเป็นต้องบอกใครๆ ก็ดูออกว่าลูกชายเธอต้องมีเลือดผสมอยู่ในตัว

เพียงฟ้าตั้งชื่อลูกชายว่า ‘เทียมเมฆ’ เพื่อให้มีความหมายใกล้เคียงกับชื่อของเธอเอง

‘เทียมเมฆ อรุณพิพัฒน์’ ไม่ใช่ ‘เทียมเมฆ เทียมวิจิตรานนท์’

หญิงสาวยื่นมองลูกน้อยที่กำลังหลับปุ๋ยพลาบยืมมุมปาก เขาเป็นเด็กที่มีหน้าตาน่ารักน่าชังเหลือเกิน ไม่ว่าใครเห็นก็อยากอุ้มลูกชายเธอกันทั้งนั้น

เขามีเลือดผสมอยู่ในกายแค่เพียงเลี้ยวเดียว แต่ลักษณะที่แสดงออกมาชัดเจนราวกับเทียมเมฆเป็นลูกครึ่งมากกว่าลูกเลี้ยว เหมือนเด็กฝรั่งมากกว่าจะเป็นคนไทย

เมื่อชื่นชมลูกน้อยจนพอใจ ผู้เป็นแม่ก็เดินกลับไปตากผ้าในตะกร้าจนเสร็จเรียบร้อย จากนั้นจึงเข้าครัวเตรียมอาหารมือเย็นไว้ให้ตัวเอง การใช้ชีวิตเหมือนตัวคนเดียวทำให้ต้องวางแผนทุกอย่างว่าจะทำอะไรตอนไหนบ้าง ยังมีลูกเล็กอย่างนี้ด้วยแล้ว ชีวิตเธอยิ่งลำบากไม่น้อย

ทว่าเพียงฟ้ากลับไม่เคยท้อลัทธิคนเดียว ทางเส้นนี้เธอเลือกแล้ว...ตัดสินใจเป็นอย่างดี ต่อให้ลำบากกว่านี้เธอก็สู้ไม่ถอยล้านเปอร์เซ็นต์

หลังเตรียมอาหารเรียบร้อยเพียงฟ้าก็เดินกลับไปยื่นมองลูกชายอีกครั้งใหญ่ เมื่อเห็นว่าเจ้าตัวน้อยยังหลับสนิทดังเดิม เธอก็หันไปทำความสะอาดบ้านต่อ จะได้ไม่ต้องเป็นภาระให้มารดาเมื่อนางมาหา ช่วงนี้เพียงใจแหวะมาเยี่ยมสองสามวันต่อครั้ง ต่างกับช่วงแรกๆ ที่จะมาทุกวัน

ทริโนใจเธอหรือจะสู้รักแท้ในใจเขา...
อีโก้และปมในใจที่ถูกฝังมายาวนาน
จะถูกทำลายลงด้วยความรักจากเขาได้อย่างไร
ในเมื่อเขากับเธอต่างอยู่กับคนละฝั่งของหัวใจ...

ความผิดพลาดในอดีตของพี่ชาย
ส่งผลกระทบต่อความรักของ **อรรณวิน** อย่างโหดร้าย
ต่อให้พยายามอ่อนน้อมหญิงผู้เป็นที่รักให้กลับมาเพียงไร
แต่คนที่เด็ดเดี่ยวและเด็ดขาดอย่าง **เทียงฟ้า** ก็ไม่ยอมใจอ่อนง่าย ๆ
เขาจึงจำเป็นต้องใช้เล่ห์เหลี่ยมเล็กน้อย
แม้จะทำให้เธอเกลียดเขามากขึ้นก็ตาม
ชายหนุ่มหาว่าไม่ว่า การพาเธอกลับบ้านในครั้งนี้
จะทำให้พวกเขาพบกับความวุ่นวาย
จนเกือบเกิดเหตุการณ์ชั่วร้ายกับชีวิตคู่ของผู้เป็นที่
กระนั้นทริโนก็ยังบงการให้หญิงสาวทำสิ่งที่ตรงข้ามกับหัวใจ
แม้จะรู้ว่าในที่สุด...คนที่เจ็บกว่าอาจเป็นตัวเอง

สาระ
สนุก
สุขใจ

สถาพรบุ๊คส์

อุษากนิษฐ์ เป็นชาวพัทลุงโดยกำเนิด จุดเริ่มต้นของการตัดสินใจมาเป็นนักเขียน
ก็ด้วยต้องการเขียนงานในแบบที่ตัวเองชื่นชอบไว้ให้ตัวเองอ่าน แต่เมื่อนำมาเผยแพร่
ลงในเว็บไซต์เด็กดี กลับกลายเป็นจุดเริ่มต้นให้นักหัดเขียนคนหนึ่งได้มีโอกาสเดินเข้าสู่
ถนนสายนักเขียนอย่างแท้จริง และตั้งใจจะพัฒนาผลงานให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป โดยไม่ละทิ้งงานหลัก
ที่โรงพยาบาล มีผลงานเขียนที่ออกกับ
สำนักพิมพ์มายาครบมาแล้วหนึ่งเรื่องคือ
ผิดที่รักถูกรักที่ผิด

24
www.sapornbooks.com

6E
www.sapornbooks.com

หมวดนวนิยาย
ISBN 978-616-00-1488-0

9 786160 014880
ราคา 310 บาท